

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Indbydelse

Citation: Ploug, Carl: "Indbydelse", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid66736/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Indbydelse.

Gudsfred, Hr. Doktor, i din Residens!
Vi komme — tres in uno — for at bringe
Dig Hilsen fra den lystige Regens,
Og komme, tænk engang, paa Vers, der klinge
Vel ej som dine melodist og smukt,
Nej! men som svaje ud og ind i Bugt,
Lig en Nyboders Ulk en Lønningsaften.
Og det, Farhil, det kommer af, at vi
Fj fik i Fadder gave Kraften,
Der hører til at skabe Poesi,
Med andre Ord, Geni.
Derfor, naar vi engang skal skrive Noget,
Vi, bomrende mod Form, Ide og Sproget,
Haandtere Plektret næsten som en Brix,
Saa Digtet bliver harlekinisk broget,
Ja, stundom med Forliset af Tendensen,
Endogsaa ganske snakket hen i Taaget,
Og gjælder altsaa som Valuta Nix.
Vi er da, om ej rent Poet-Filister,
Kun i det Højeste Gratister,
Hvor Du alt længe har havt Plads som fix,
Paa Kong Apollos Gaard, Parnas-Regensen.

Vi burde altsaa — deri har Du Ret,
Ifald Du mener saa, og kan Du Andet? —
Dog ej prostituert os saa forbandet,
Paa Vers at humpe hen til en Poet,
Men heller halet ud igjennem Sandet
Ad Sjællands kjedelige Kongevej
Blandt Vognmandsøgg og fulde Tørvebønder;
Den kunde vi passert i ydmyg Ro,
Thi, om den og opsled os et Par Sko,
At støde Pandeskal og Næse sønder
Riskertes ej.

Ja, havde vi dog været unge Russer,
Et Kløverblad paa denno grønne Mark,
Hvor der forøves tusend gale Pudser,
Hvor gamle Bænke, knuste mod et Spark,
Som Offerhaal for Heltemodet blusser,
Og næste Dag det regner ned med Skænd
Fra Hr. Professor Peter-
Sen!

Men Karle paa en syv til otte Aar,
Som alt har spilt saa tidt og faaet Bøter,
Som veed, at, om i Rang man ogsaa naa'r
Selv Anno Ott'ogtyves tolv Profeter,
Alligevel man staa'r
Som en Per Eriksen iblandt Poeter,
— At vi, blot for at gjøre dygtig Blæst,
C. Ploug Digte. 6

Istedetfor prosaisk at spadserer,
Paa den jens-baggesenske Vingehest,
Der, vild og vælig at regere,
Snart fører ud i Væddeløber-Hop,
Og snart er stædig, stejler og slaar op,
Og lyster stundom ej sin Rytters Stop,
Tør over Grøft og Hegn flankere!
Se det, Faarlil, som tidt nok sagt, er galt,
Rent splitter-pine-lyne-tordnende;
Men det kan lidet hjælpe i
Vort Tanke-Magazin at søge, ordnende,
Sentenser til en smuk Apologi;
Thi, bygt endog af kunstige Sofismer,
Vil den dog ligne Øl foruden Malt,
Og lidet veje paa Kritikens Bismar.

Nu, vi har knapt paa Tid, vi maa til Sagem.

Du husker vel, Vejðero, ikke sandt?
Om et Par lumre Døgn saa har vi Dagen,
Der alt i manget Aar, som svandt,
Forsamled om de nektarfylde Boller
Den Skare, som bag Gaardens trygge Hegn
Halvt dyrker Muserne og halvt hun solder;
Som, med sin Ungdomskraft forleg'n,
Saa jevnlig i „Bemærkningsprotokoller“
Hinanden vasker med en Tordenregn

Af Vittigheder uden Stempel;
 Som her — det bli'r vel under uns —
 Maa købe Brød og Husly for Attester
 Og dømme „Kroons“ Kaffe og dens Punch
 Og Karle-Uforsømmethed tilbunds,
 Og skal tildels engang som Præster
 I Jyllands bakkede, lyngbrune Egn
 Besørge Hymens og Vorherres Tempel
 Og spille Femkort med en mæsket Degn;
 — Kort, Dagen, som Regensens raske Sønner
 Til Fryd og Gammen om et Gildesbord
 Saa tidt udkaldte af de snevre Rønner,
 Som samlede tidt til eet symfonisk Kor
 Den ellers stedse tankedelte Vrimmel,
 Imens paa Saugens Vinger Aanden før
 Fra Hverdagsfærden op mod Aftnens Himmel,
 Der pranged med sin blanke Stjerneflor;
 — Den Dag snart kommer atter
 Med fulde Bægre, Sang og Skjemt og Latter.

Thi skulde vi da flittig hilse Dig,
 Om Du, som slentred om engang berinde
 I Middagsheden under Gaardens Linde,
 Diogenes i Dragten næsten lig,
 Men, fjern fra kynisk Bitterhed og Bidskhed,
 Bandt her i Løn saamangen Venskabskrands,
 Som Tiden aldrig røve skal dens Friskhed;

6*

Om Du, som dygtigt red til Vands
Paa lette Rhythmer tidt Filisteriet;
Som for vort eget Liv først gav os Sands,
At sige da for Poesien i'et,
Imens Du i din klare Digterbæk
Lod vorc egne Billeder os skue
Med deres kraftige, burleske Træk
I broget Vexels rige Farvelue;
Som just paa denne sommerglade Fest
Har skænket os saa mange Gange,
Hvad der af Gildet smagte allerbedst,
Dit Hjertes unge Blomster, dine Sange;
— Om Du og denne Gang ej vil forsmaa
Paa Julis første Aften her at møde
Og dele med os Skjæmt og Druer røde
Og svinge Tonerne mod Himlens Blaa?

Comiteon.